

Велимир Петров

Бенедектинска история

На Илия Върбенюв само тази история му липсваше, да го изкара извън релсите, щото си беше много уреден, а и доста зает. То и зимата беше супер, според внучка му Елия; както и това – с д-р Киров...

Не е тайна, че Илия Върбенюв през свободното си от домашни задължения време, се занимава с рисуване – според кака Нина.

Рисуване – добре! Само, че то те заплесва и... белята готова!

Нея година Илия Върбенюв, напук на косовете, си обрал лозето, смлял гроздето, турил му според рецептурника толкова и толкова метабисулфит, докарал го до двайсет и три захарни градуса, минала бурната ферментация, отделил джибрите и дори ги харизал на един Мързел, дето не му се копае, а му се пие – да си прави питиот – второ, редкоч вино.

Видял се малко свободен артист, Илия Върбенюв взел да се занимава с рисуване – според кака Нина. То – рисуването е трудоемка работа и изисква да те погълне изцяло. Докато го поглъщало изцяло, се сменили годишните времена и през прозореца Илия Върбенюв видял накарчен сняг. Не можело да се мърда наникъде, нямало и нужда, но на пръв поглед. На втория поглед се видяло, че никои не контролирал тихата ферментация, а тя вървяла накриво. На полупрофесионален език – виното било тръгнало! Не, че оцетът не върши работа и, че не е ценна подправка, но виното си е друго нещо.

Помня, че обсъждахме въпроса и дори занесох на Илия Върбенюв двадесетина пакетчета сода бикарбонат, бъркахме, шуптя и киселото се неутрализира, но за вино вече не ставаше. Трябваше да се вари на ракия. Сняг – голям; път до ракиджийницата нямаше да има още месеци...

Тогавя се сетихме за д-р Киров. Преди години беше докторувал при... не е важно, че стават Едни работи... в арабска държава, а там за алкохол режели глави, според Корана. Нашите без пиене не могат – носталгия, самотни: Налейтееей, да пииииемъ, от мъкааа... Варили си тайно ракия, в спалното поме-щение, уж за медицински нужди. Как ли?

Взели голям бидон, напълнили го, без една педя с вода и двайсет и пет на сто захар, турили му един буркан шупнало доматиено пюре за мая; там топло, колко му е – ферментирало в съкратени срокове. Измайсторили серпентина от резервна триметрова бакърена ($\Phi = 6$ мм.) спирална система от линейката и обстановката станала още по-нашенска. Дори приятели от местните атеисти – пиячи търсели и намирали политическо убежище около бидона. Та, беше казал д-р Киров, ако имате нужда, ползвайте опита ни: провесете през дупка един бързовар, замажете с тесто да не фъска и гледайте какво става!

Илия Върбенюв, какъвто е оправен, провесил бързовара... и тука

станала белята. Нали сме по икономите, след виното доизлял и винената кал. Хората правят от нея чудесна ракия – Каленка, но по Системата на д-р Киров има рискове от загаряне.

Илия Върбенев замазал с тесто, дето казахме – да не фъска, дори завил бидона с одеало, че мазата му е студена. След време прокапало, струйката се засилила – чудесна ракия шурнала, въобще не се пресуквала или да подпиква.

Нямала никаква кисела жилка – била си направо блага! – казали случайно проходящи съседи. Успокоен, Илия Върбенев я оставил на автомат. Текла, що текла качествената стока, материалът намалял, сгъстил се, бързоварът се оказал в кашата... и колко му е да загори и умирише. Опушена ракия – м'ани я! Срам за майстора! Не, че майсторите от казана, дето са от Смирнов нагоре, не изпадат в такива ситоации, но те си имат чальми: кога усетят такова нещо, плиснат с канчето вода на чуканите, огънят намалее и коригират каквото трябва... Айде, върви плискай бързовара, още повече – като е на автомат!

На Илия Върбенев нещо не му вървяло рисуването. Творческа криза! Клиент, от тия с дойче-марките, имал от една страна претенции, незнам кое – едикакси да бъдело. Илия Върбенев не е много по творческите компромиси; от друга страна – образът на зографисания върху дойче-марките, му вдъхвал разни полезни идеи.

В тази именно – творческа пауза, Илия Върбенев минал покрай бидона, подушил и разбрал, че е собственик на нещо, дето нито да го изхвърлиш, нито да го спасириш.

Творческото му вдъхновение дошло, но по посока на питието. Подложил го на редица процедури, белким спаси положението.

Процедирал по интуиция и по чувство, както при рисуването; дори наблегнал на абстракцията:

Прекарал го през голямата унгарска тенджера под налягане, с гасени въглени за филтър; като на мястото на камбанката, с шлауха, включил към изпарителя... Повторил с разни настойки, които имал под ръка; билки разни, плюс шепа готварски карамфил; лютивината му пък пресякъл с ванилия и не помнел още какво; което било най-лошото, както покъсно се уверил. Донякъде си спомнял за джинджифил, но колко... както и за арабски хель, нещо като кардамон. Филтрирал още многократно, но това което получил, освен цвета, не му вдъхвало доверие. Удряло на препарат от селскостопанската защита; някакъв спомен от казармата, свързан с мазило против краста; а и тъща му – точен индикатор, заобикаляла мазата отдалеко – дълъг период от съвместното им

съжителство...

Минала година...

Тази пролет намерил случайно серията бидончета с крайния за тогава продукт, сетил се какво ще да е и решил да ги оползотвори, все пак. Долял си ра-диатора на возилото, вместо антифриз; шурека му взел три литра, за незамръзваща течност в стъклочистачките; после напълнил голяма кутия от Фасаген и си накіснал засъхналите четки.

Имал и други идеи; засега чакали ред...

В голямата кутия от Фасагена, със засъхнали четки, именно направило откритието си английското Културно аташе, от състава на едно Посещение на Дипломатическия корпус, обикалящ художествените ателиета. Брей, тц, тц! – рекло Аташето – колко бързо разбогатяха художниците, в условията на развиващата се демокрация, щом взеха да си кіснат засъхналите четки в Първокачествен Бенедиктин!; Да, бе! – рекъл Френският консул – и работата поела в друга посока. Извадили чиста проба от паяжините и целият Дипломатически корпус примлясвал, цъкал и посръбвал в захлас.

Отчели мероприятиято, като минало под знака: Който пие добро питие, познава Бога! Имало търпимост между различните вероизповедания.

Купили си, за вкъщи, някоя и друга бутилка наливен Бенедиктин, на цената на Бяло конче, щото в момента за него се сетили. Доайенът на корпуса си взел две бутилки, като по-старши.

След броени дни се разбрало, че намеси ли се дипломацията, икономическите въпроси тръгват бързо към решение: разни Търговски камари от разни точки на планетата, заизпращали запитвания за оферти и прочие; по факса, дипломатическата и електронната пощи; както и за-секретени емисари и търговски шпионажи. Говорили се големи цифри за производства и експорт в трети и четвърти страни. Самите монаси от Бенедиктинският орден поръчали два вагона по двадесет тона за попълване на запасите си.

Всичко би било много хубаво, дори – чудесно, но Илия Върбенов не можел да възстанови технологията, по която произвел Бенедиктина...

Донякъде нещо се получавало по спомени; за суровини – да не говорим – немарливи казанджии винаги ще има... Нещо се запечвало, изпортвало. Няма да споменавам, че Илия Върбенов, като оправен човек, взел разни заеми, направил ипотекки; дори и нещо по линия на ФАР уредил; говори се, че и няколко Синода се застъпили. Изградени били, независими една от друга, лаборатории с аналитични химици, но освен

няколкото патента на съпътстващи производства, като препарати против акари и цвеклови хоботници; балсамиращи консистенции и прочие ползени неща; до Бенедиктина не се стигнало.

Не споменаваме, по понятни причини, постиженията в гамата на стратегическите... и прочие!

Опитите продължават, като спънка се оказа самият Илия Върбенов; тъй като той е по рождение въздържател; никога не е слагал капка алкохол в устата си; ако някога се е налагало, е ползвал подставени лица, които денонощно се навъртат в района...

Та, искахме да кажем, че Лично Той няма спомен за вкусовите качества на произведения от него автентичен Бенедектин; да оставим това, че творческата му съвест не би допуснала Менте!

А беше му дошъл и ищахът за рисуване, както констатира каква Нина!

* * *

Допълнение: След известен период от време, получих някои уточнения от Илия Върбенов, в смисъл, че се разграничава от раздуханата в медиите истерия, против драстичното скъпване на препаратите за растителна защита. Установил е, казва той... Я да не шикалкавя, ами да си призная навреме:

Тази История е автобиографичен вопъл, а наикиснах милия си приятел и колега от Плевен – Илия Милков Върбенов, щото той не кусва и капка алкохол, което е вече, само по себе си – Пълно Безобразие...

Виж, д-р Киров е друго нещо! Наздраве, докторе! Системата ти в добри ръце няма грешка.

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11616>]